

Триѣсетъ мѣски хазно товарени,
'Си-те они биле зауздени;
Ущ' да земалъ млада-та невеста,
Ке си отишалъ на Арапска земя.
Зема дете Арапска-та глава,
Въ торба да туре, торба не ѣ бере,
Фѣрли глава н' еденъ панагоненъ;
Поведе си млада-та невеста,
Поведе си триѣсетъ мѣски хазно,
И поведе Арапска-та кона.
Пра'у тегне на Гюрови порти;
Застанало отъ вонка на порти,
Заслуша съ дѣте Голомеше,
Марка слуша дека благослова —
До сег' пихме за радосъ, веселѣ,
А отъ сега за детова душа,
Оти ни ѣ дете загинало. —
Налюти съ дете Голомеше,
Па потѣргна тешка боздогана,
Ка' ударе тѣе тешки порти,
Съ чершевина врати извадило,
Стреде дворѣ врати натерало.
Растовари триѣсетъ мѣски азно,
Испущило до две добри коня,
Испущи 'и конѣи да шетаеъ,
Искачи съ на вишни дивани,
Тѣркаля си Арапска-та глава
Тѣркаля си по чесна тѣрпеза.
А що биле китени сватови!
Попаднале ничкумъ на тѣрпеза,
'И стресало тригодишна треска.
А що бѣше дете Голомеше!
Дофати си Кралевикя Марка:
„Ела море Марко Кралевике!
Ког' не можешъ невѣста да чувашъ,
А що ке ти кумъ ти да си 'одишъ?
Да т' научамъ, наученъ да бидишъ.“
М' удари петнаесетъ боздогана.
Пакъ го фати Янкула Войвода:
„Ела море, Янкула Войвода!